

Sygn. akt SD 512/16

ORZECZENIE

**SĄD DYSCYPLINARNY
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH**

Warmińsko-Mazurski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego w Olsztynie
w następującym składzie:

Przewodniczący	Beata Dudek
Sędzia	Ewa Stolarczyk
Sędzia	Jerzy Janowski
Protokolant	Ewa Stolarczyk

Przy udziale zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego - Elżbiety Jodko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2017 roku sprawy z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych

o ukaranie doradcy podatkowego numer wpisu obwinionego o czyn:

- polegający na rażącym uchybieniu zasadom obowiązujących doradcę podatkowego określonych prawem oraz czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej

co stanowi naruszenie przepisów art. 6, art. 7 ust. 4 pkt 2, art.36 pkt 1 w związku z art. 64 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz.794) oraz art. 2 ust. 1 i ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych (Załącznik do Uchwały Nr 32/2014 Krajowej Rady Doradców Podatkowych z dnia 11 lutego 2014 r.)

orzeka

uznać, że Pan dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu tj. naruszenia art. 6, art. 7 ust. 4 pkt 2, art.36 pkt 1 w związku z art. 64 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym oraz art. 2 ust. 1 i ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, mając na względzie, że stopień jego winy oraz szkodliwość społeczna tego czynu są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie z art. 64 ust. 2 pkt. 4 i ust. 3 ustawy o doradztwie podatkowym wymierza karę

- pozbawienia prawa wykonywania zawodu, co pociąga za sobą skreślenie z listy doradców podatkowych.

Uzasadnienie

I. Pan wpisany na listę doradców podatkowych pod numerem wykonuje czynności doradztwa podatkowego, w tym świadczy usługi biura rachunkowego, jako osoba fizyczna pod adresem:

Pismem z dnia 14 października 2015 r. Prokuratur Prokuratury Rejonowej Olsztyn-Południe zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych o ukończeniu postępowania toczącego się z urzędu przeciwko Panu, jako podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 297 § kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W przedmiotowym zawiadomieniu wskazano również, iż został już skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego VII Wydział Karny z dnia 11 lutego 2015 r. za przestępstwo w sprawie karnej.

Postanowieniem z dnia 29 lutego 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i wezwał Pana do złożenia wyjaśnień.

W wyjaśnieniach z dnia 17 marca 2016 r. Pan przyznał się do zarzucanych mu czynów informując jednocześnie o kolejnych toczących się przeciwko niemu postępowaniach karnych; wniósł o nieskreślenie go z listy doradców podatkowych i o ewentualne zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres do 3 lat, bo po tym okresie jego skazanie ulegnie zatarciu.

Panu doręczono postanowienie z dnia 31 sierpnia 2016 r. o przedstawieniu zarzutów wraz z zawiadomieniem o prawie do zapoznania się z materiałami zgromadzonymi w postępowaniu wyjaśniającym z pouczeniem o jego prawach o obowiązkach.

Pismem z dnia 3 września 2016 r. Pan zwrócił się z prośbą o wyznaczenie innego terminu do zapoznania się z materiałami zgromadzonymi w sprawie ponieważ nie będzie miał możliwości przejrzenia akt, nie wskazując przy tym przyczyny, które uniemożliwiły mu zapoznanie się z aktami.

Pan został skazany przez Sąd Rejonowy VII Wydział Karny w Olsztynie za przestępstwa karne tj. za czyny z art. 13 § 1 w związku z art. 270 § 1, art. 286 § 1 i art. 297 § 1 kodeksu karnego. Powołane normy prawne stanowią, iż odpowiada za usiłowanie, ten kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. W przypadku Pana miało miejsce zmierzanie do popełnienia czynów zabronionych polegających na:

- użyciu za autentyczny, podrobieniu lub przerobieniu dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego użycie,
- osiągnięciu korzyści majątkowej, w wyniku czego doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania,
- uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku kredytu na określony cel gospodarczy, poprzez przedłożenie podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu.

Za popełnienie ww. czynów zabronionych, Pan został skazany wyrokiem z dnia 11 lutego 2015 r. z wniosku Deutsche Banku Polska S.A.; wyrokiem z dnia 25 listopada

2015 r. z wniosku BNP Paribas Polska S.A.; wyrokiem z dnia 21 lipca 2016 r. z wniosku Banku Pocztowego S.A.

II. Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2017 r. przed Warmińsko-Mazurskim Oddziałem Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Olsztynie Pan przedłożył kserokopię zwolnienia lekarskiego Nr BP 6387335 wystawionego w dniu 19 grudnia 2016 r. stwierdzającego jego niezdolność do pracy w okresie: od 19.12.2016 r. do 22.01.2017 r.

Stosownie do § 23 pkt. 5 Regulaminu Sądu Dyscyplinarnego, Sąd mając na względzie ważny interes Obwinionego i umożliwienie Obwinionemu skuteczne złożenie wyjaśnień odroczył rozprawę i wyznaczył nowy termin posiedzenia Sądu na dzień 20 lutego 2017 r.

III. Na rozprawie w dniu 20 lutego 2017 r. Obwiniony przyznał się do popełnionych czynów i wniósł o udzielenie mu kary dyscyplinarnej upomnienia lub nagany.

Obwiniony wyjaśnił: prowadzi biuro rachunkowe, jako osoba fizyczna pod adresem: ul. Został skazany 3 wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie za przestępstwa w sprawie karnej (wyroki prawomocne) za fałszerstwo dokumentów i próby wyłudzenia kredytów. Banki wypowiedziały mu kredyty w wysokości ok. 1.000.000 zł. Chciał zaciągnąć nowe kredyty, a nie wyłudzić kredyty, na spłatę kredytów starych, chciał je spłacać. Sfałszował swój PIT (zeznanie roczne) po to, aby otrzymać nowy kredyt na spłatę starego, bo nie miał pieniędzy na spłatę starych kredytów.

Na pytanie sądu: czy przewidywał konsekwencje swojego zachowania, Obwiniony odpowiedział, że jak każdy przestępca myślał, że mu się uda i nikt się nie dowie, niestety nie udało się, banki zgłosiły sprawę do prokuratora.

Obwiniony wyjaśniał, że zaciągnięte kredyty zainwestował z żoną i kupił lokale użytkowe, chciał je sprzedać, ale obecna cena nieruchomości jest o połowę niższa niż wtedy, gdy je kupował.

Miał kredyt obrotowy i bank wymagał, aby w ciągu miesiąca na rachunku wystąpił obrót 160 tys. zł, ponieważ większość jego klientów płaciła gotówką to nie miał takiego obrotu na rachunku bankowym. Celem spełnienia warunku uzyskiwania odpowiedniej wysokości obrotów na rachunku bankowym, w porozumieniu z innymi klientami przesyłali sobie nawzajem pieniądze z konta na konto. Polegało to na tym, że na konto Obwinionego wpływały środki pieniężne z rachunku bankowego jego klienta, Obwiniony te środki pieniężne od razu przelewał na rachunek bankowy do innego klienta, trwało to kilka lat.

Na pytanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o obowiązki podatkowe związane z takim przelewaniem środków pieniężnych, Obwiniony stwierdził, że czynności te były neutralne z punktu widzenia prawa podatkowego.

Nadal prowadzi biuro rachunkowe i sprawy swoich klientów, chce być doradcą podatkowym.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wnosił o ukaranie Obwinionego karą skreślenia z listy doradców podatkowych.

IV. Do kognicji Sądu Dyscyplinarnego należą sprawy dyscyplinarne dotyczące naruszeń „Zasad etyki doradców podatkowych”, oznacza to, że w obszarze zainteresowania Sądu są zachowania i czyny, jakie zaistniały w związku z wykonywaniem zawodu.

W doktrynie przyjmuje się, że ocenie podlegają również czyny uznawane powszechnie za hańbiące, nawet jeśli nie zachodzi bezpośredni związek z wykonywanym zawodem. Chodzi o takie czyny, które mogą godzić w wizerunek zawodu doradcy podatkowego, jako zawodu zaufania publicznego. W praktyce ugruntowało się, że zawód zaufania publicznego polega na

wykonywaniu zadań o szczególnym charakterze z punktu widzenia zadań publicznych, troski o realizację interesu publicznego (artykuł Ł. Mazura „Fiskus” 08/2007).

Osoba wykonująca zawód zaufania publicznego winna charakteryzować się nieskazitelnym charakterem i rękojmią prawidłowego wykonywania zawodu zaufania publicznego, w tym zawodu doradcy podatkowego. Taki bowiem wymóg stawia kandydatom do zawodu doradcy podatkowego ustawodawca w art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy o doradztwie podatkowym, zgodnie z którym na listę doradców podatkowych wpisuje się osobę fizyczną, jeżeli spełnia łącznie warunki wymienione w art. 6 ust. 1 pkt. 1 – 8. Przy czym jednym z tych warunków jest nieskazitelny charakter i rękojmia prawidłowego wykonywania zawodu zaufania publicznego. Odzwierciedleniem gwarancji posiadania nieskazitelnego charakteru u osoby wykonującej zawód doradcy podatkowego jest chociażby obowiązek załączenia do wniosku o dokonanie wpisu na listę doradców podatkowych aktualnego zaświadczenia o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego (vide art. 7 ust. 4 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym).

W wyroku z dnia 13 sierpnia 1999 r., sygn. akt II SA 879/99 Naczelny Sąd Administracyjny wypowiedział się, co należy rozumieć pod pojęciem „nieskazitelny charakter” i „rękojmia prawidłowego wykonania zawodu”. W ocenie NSA przez pojęcie „rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu” należy rozumieć całość cech, zdarzeń i okoliczności dotyczących danego zawodu, składających się na jego wizerunek, jako osoby zaufania publicznego.

W orzecznictwie wskazuje się, że przez nieskazitelność charakteru należy rozumieć takie cechy charakteru, jak szlachetność, prawość, uczciwość, zatem cechy wartościujące konkretną osobę wyłącznie w sferze etyczno-moralnej, a nie intelektualnej czy profesjonalnej. Ocenie jednakże powinno podlegać postępowanie i zachowanie danej osoby zarówno w sferze zawodowej, jak i prywatnej w dłuższym okresie czasu i do oceny tej są uprawnione organy właściwe w sprawie, przy czym nawet jednorazowe zachowanie może podważyć wiarygodność oraz nieskazitelny charakter strony (tak NSA w wyroku z dnia 15 kwietnia 2011 r., sygn. akt II GSK 458/10).

Takie pojmowanie zawodu zaufania publicznego jest zgodne z art. 17 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytych wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.

Zgodnie z treścią art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej. W myśl art. 2 ust. 1 i ust. 2 „Zasad etyki doradców podatkowych” obowiązkiem doradcy podatkowego jest przestrzeganie zasad etyki zawodowej; doradca podatkowy strzeże godności zawodu oraz dba o jego ochronę. Z powyższego wynika dyrektywa powinnego zachowania się doradcy podatkowego, nawet w jego życiu prywatnym. Oznacza to, że w sytuacji popełnienia w życiu prywatnym czynu, który godzić może w wizerunek zawodu doradcy podatkowego można uznać, że została naruszona zasada godności zawodu, a tym samym naruszony interes publiczny i jego ochrona. Przy czym ochrona interesu publicznego polega na niedopuszczaniu do zawodu osób tworzących swoim zachowaniem rzeczywiste i poważne zagrożenie dla interesu klienta i obowiązującego porządku prawnego („Ustawa o doradztwie podatkowym. Komentarz” Adam Mariański, publ. LEX 2015).

Na gruncie tak rozumianego interesu publicznego i jego ochrony, Sąd dokonał oceny czynów popełnionych przez Pana..... W ocenie Sądu posłużenie się przez Pana przerobionym zeznaniem rocznym poprzez trzykrotne jego użycia w dłuższym okresie czasu przed instytucjami finansowymi w celu otrzymania nowego kredytu bankowego tj.:

- w dniu 18.06.2014 r. przed Deutsche Bank Polski S.A.,
- w dniu 22.01.2015 r. przed Bankiem BNP Paribas S.A.,
- w dniu 30.07.2015 r. przed Bankiem Pocztowym S.A.

świadczy o braku prawości polegającej na działaniu naruszającym obowiązujący porządek prawny i braku uczciwości, a zatem takich cech, które wartościują Pana wyłącznie w sferze etyczno-moralnej.

Ponadto nagannym, w ocenie Sądu, było wykorzystywanie przez Pana relacji, jakie wiążą doradcę podatkowego z jego klientem do własnych prywatnych celów. Wszak Pan godząc się na warunki kredytu obrotowego stawiające wymóg osiągnięcia obrotu w wysokości 160 tys. zł miesięcznie na rachunku bankowym (co miało stanowić gwarancję wypłacalności Pana), wiedział że nie jest w stanie spełnić postanowień umowy zawartej z bankiem. Stwarzając pozorność prawidłowej realizacji postanowień umowy kredytowej poprzez wykorzystanie do tego celu relacji wiążących go z klientami bezspornie naruszył ustawowy obowiązek wyrażony w art. 36 pkt. 1 ustawy o doradztwie podatkowym polegający na postępowaniu zgodnie z przepisami prawa, ze złożonym ślubowaniem i z zasadami etyki zawodowej.

W ocenie Sądu, wykorzystywanie klientów dla własnych, niezgodnych z prawem, celów narusza przede wszystkim interes i bezpieczeństwo tych klientów, co z punktu widzenia interesu publicznego i jego ochrony jest niedopuszczalne.

Orzekając o pozbawieniu Pana prawa wykonywania zawodu doradcy podatkowego, Sąd wziął pod uwagę to, że skreślenie z listy doradców podatkowych nie spowoduje utraty źródła dochodów i nie pozbawi Pana środków do życia. Zgodnie bowiem ze zmianami wprowadzonymi art. 3 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (Dz.U. z 2014 r., poz. 768) do ustawy o doradztwie podatkowym, świadczenie usług rachunkowych nie stanowi już działalności regulowanej przez państwo. Oznacza to, że każdy ma prawo wykonywać usługi rachunkowe w zakresie prowadzonego przez siebie biura rachunkowego. Tym samym Pan pomimo pozbawienia go prawa wykonywania zawodu doradcy podatkowego będzie mógł nadal wykonywać czynności usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Podstawowym dokumentem świadczącym o nieskazitelnym charakterze i rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu doradcy podatkowego bezspornie jest aktualne zaświadczenie o niekaralności

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono jak w sentencji

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

Pouczenie

1. Zgodnie z art. 73 ustawy o doradztwie podatkowym od orzeczenia sądu pierwszej instancji przysługuje obwinionemu lub Rzecznikowi Dyscyplinarnemu odwołanie do sądu drugiej instancji w terminie 14 od dnia doręczenia orzeczenia, wraz z uzasadnieniem
2. W przypadku wszczęcia postępowania wyjaśniającego na żądanie Krajowej Rady Doradców Podatkowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Ministra Sprawiedliwości, odwołanie przysługuje Krajowej Radzie Doradców Podatkowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Ministra Sprawiedliwości